

*** מלחמת הכפתורים (ארמון דוד, צרפת) - קומדיה כפריית על מלחמתיהם של ילדים, עשויה בהומור רב וביניצול מירבי של כשרונות הכוכבים הקסינים.

*** שבע נדות לשבעה אחים (צפון, ארצות-הברית) - סרט מוסקלי ישן ומברר מאד, בו המחולות, המוסיקה והסיפור מתמזגים ליחידה משעשעת אחת גדולה. כדאי לראות.

*** גונבי האופניים (תכלת, איטליה) - הניאוריאליזם האיטלקי בשאו. סיפור פשוט, שנלקח כאילו מן העמודים האחרונים של עיתון, על פועל שאופניו נגנבו, הופך לחייה אנושית. מומלץ.

ירושלים

*** היה שדום קודמבום (חן, ארצות-הברית) - החי היהדות הבורגנית האמידה בארצות-הברית, מזוהית ראייה סאטירית של ההתנגשות בין הדור הצעיר לבין המבוגרים יותר. לפי סיפור של פיליפ (מה מעיק על פורטנוי?) רות.

*** נוסע עובר בגשם (אורגיל, צרפת) - סרט מתח המשתמש בכל התכסיים הקולנועיים כדי לרתק את הצופה אל הכיסא. בימוי (רנה קלמן) מלוטש, הופעה מבריקה של צירלו ברונסון.

חיפה

*** סאטיריקון (אורלי, איטליה) - רומי העתיקה כפי שהיא מצטיירת בדמיונו הפרוע מאד של פליני. חזיה קולנועית בלתי-רגילה.

*** יום הדין (רון, ארצות-הברית) - סרט מבוסס על עלילת הדם של מנדל בייליס. בימוי ומשחק ברמה גבוהה.

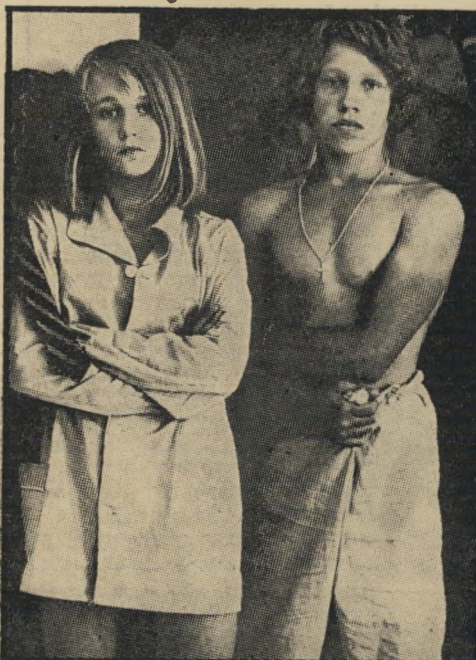
פסטיבלים

פרסים

פוסט מורטם

פסטיבל ברלין עלה, כידוע, על שידטון בשבוע שעבר, ולא הצליח לרדת ממנו. השערוריה קמה סביב הסרט או קיי של מייקל ורהרן (בעלה של סנטה ברגר), הי מצג חיל אמריקאי האונס נערה ויאטי נאמית ואחר כך רוצח אותה. הסרט עורר חילוקי-דעות חריפים כליכך שועדת הי שוטטים, בראשות הבמאי ג'ורג' סטיבנס, נאלצה להתפטר, והנהלת הפסטיבל הילי-טה לא חלק את הפרס הגדול, דוב הזהב. בהתחשב עם העובדה שהפסטיבל נשא תמיד אופי פרו-מערבי ואנטי-אדם מובהק, אין זה פלא שהפסטיבל התפוצץ בגלל סיבות פוליטיות.

אולם אם הנהלת הפסטיבל סירבה לחלק פרסים, התעקש איגוד המבקרים הבינלאומי

הזוג ב, סיפור אהבה" הסיטון עלה על שידטון

שווייק יהודי

בצבא צרפת

הצבא ואני (אופיר, תל-אביב, צרפת) - הוא פרק נוסף בחייו של קלוד לאנגמן (מאחוריו מס-תורת זהותו של הבמאי קלוד ברי עצמו). בנו של חייל יהודי מפריז, שילדותו עברה עליו בימי הכיבוש הגרמני בביתו של איכר צרפתי ישיש ("הזקן והילד") ואשר שנים לאחר-מכן התחתן עם בת יהלומן מאנטורפן ("מזל טוב"). בסרט זה מספק ברי פרק-ביניים, המגשר בין שני הי-קודמים: קורות שרותו בצבא הצרפתי, בימים בהם עוד היה עסוק צבא זה בדיכוי הלאומנות הערבית.

כפי שידוע כל יהודי טוב, אין דבר בטוח יותר בצבא מאשר "פרוטקציה" הוגנה, וקלוד הצעיר דאג כמובן ל"פרו-טקציה" מסוג זה לפני גיוסו. אלא שלא הפרוטקציה, ולא עברו הדורמאטי הקצר כשחקן מתחיל על כמה מבימות הבירה הצרפתית, ואפילו לא העובדה שאחד מחבריו מכיר את בריגיט בארדו, מצילים אותו מניקוי בתי-שימוש, בילוי במחבוש, או שנת-שירות בחולות של צפון-אפריקה.

תוך כדי הרפתקאותיו של חייל זה, בעל אופי מלחמתי בערך כמו זה של שווייק, לועג ברי לשלטונות הצבא ומעלה באהדה רבה הווי של צעירים, שבעצם אינם יודעים מה בדיוק מצפים מהם, אבל לקרב בוודאי שאינם מוכנים,

החייל היהודי: הפרוטקציה לא נעזרת

ויוצר בסך-הכל קומדיה מעודנת, מלאת בדיחות מתחת לשטח, העשויה בסיגנון פשוט וטיבעי, עם צוות שחקנים מבריקים, ובראשם גי בדו (הדומה במיקצת לברי עצמו בחיצוניותו), ג'ורג' ג'רה, ז'אן פיאר מריאל, והבמאי איו ("אלכסנדר המאושר") רובר, בדמות אמי גיבור חסרט.

פולחן אלילים

מודרני

שיחיה (פריז, תל-אביב, אנגלי-יה) - הוא סרט המיועד אך ורק למשוגעים ל"חיפושיות", אותם המוכנים לקבל כל דבר שארבעת המופלאים עושים, ללא ויכוח, ללא פיקפוק וללא כל חוש ביקורת. ואילו האחרים, עלולים להתאכזב מרה.

אחרי "לילה של יום מפרך" (שנקרא בארץ, "ארבעת המופלאים"), והצילון, ובעיקר אחרי "הצוללת הנהובת", ניתן היה לצפות מן ה"ביטלס" ליותר מאשר סרט המא-דיר את כישורנם העצום, ללא כל חוש המצאה, ללא חידוש וללא כל הצצה, ולוא חטופה ביותר, מאחורי המעי-טה הפירסומי הזוהר העוטף אותם תמיד.

הסרט כולו, מתחילתו ועד סופו, מנציח את החזרות, ואחר-כך כמה הקלטות, שעשו ה"חיפושיות" על אחד מגגות לונדון. הבמאי לינדסיי-הוג, צעיר מחברתם של ה"ביטלס", הסתפק בתקיעת המצלמה בפרצופי האלילים בשעה שהם שרים, מנגנים, מחשמים אקורדים מתאימים למעבר מוסי-קלי מסויים, או משחררים את מתח החזרות בניגנת קיטעי רוק-נרול ישנים.

מתוך כל זה אפשר להבין שהארבעה הם בחורים נחמ-דים מאוד, שהגברת יוקו אונו היא הדבר הקרוב ביותר לצל שיש לג'ון לנון, שהאווירה בין הארבעה חמימה (או למה נפרדו?), בקיצור, הסרט כולו אידיליה אחת גדולה.

גילוי-לב

במיטה

בוב וקארול וטד ואליס (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) - הם ארבעה דגמים אופייניים ל-אוכלוסיה הממוצעת של ארצות-הברית. כולם בתחילת שנות השלושים, נאים למראה, הם משכילים למדי, מסודרים מאוד מבחינה כלכלית, ומבולבלים מבחינה פסיכולוגית. מאחר ונידמה להם שחיייהם ריקים מתוכן "אמיתי", שהם אינם "מבינים ממש" את הזולת, וכיוצא בזה, הם נתפסים בקלות רבה לתיאוריות של חשיפת הנפש בפני הזולת, התערטלות רוחנית, ועוד כהנה וכהנה.

לאחר ששניים מתוך הארבעה, בוב וקארול, שינו את תורת החיים הזו עד תומה, הם ניגשים להגשמתה הלכה למעשה. למשל, כאשר מלצר אומר להם שהוא מקווה כי נחנו מן הארוחה, תוקעת בו קארול עיניים ושואלת: "האומנם זה באמת מה שאתה מתכוון לומר?" המלצר המבולבל בורח למטבח. ואילו בוב, בעלה, מרגיש צורך נפשי לספר לזוגתו כיצד נגד בה באחת מנסיעותיו, וזו, מלאת התפעלות מן הכנות ה"בלתי-מוסייגת" שלו, מודיעה שהדבר מקרב אותם אחד לשני, כי תרי הבגידה היתה פיסית בלבד, ואילו הוודוי הוכיח את האמון ההדדי העמוק השורר ביניהם. ומתוך הזדהות, בוגדת גם היא בו, כדי שיוכל גם הוא להוכיח את "הבנתו" ולחוש בקירבה הנפשית ביניהם. וכן הלאה וכן הלאה.

הריטון ולנון: יכור גם לא להיות

בהתחשב בהריון הארוך שהיה לכל אחד מן התקליטים האחרונים של הלהקה, קשה להניח שהדברים התנהלו עד כדי כך על מי מנוחות. החלק המוצלח ביותר בסרט הוא ללא ספק המוסיקה. אבל לשם כך יש הרי תקליטים, ומסרט מצפים ליותר.

ווד וקלאף: התעלסות באמבטיה

לארי טאקר (התסריטאי) ופול מזורסקי (במאי שהשי-תתף גם בכתיבה) עושים צחוק מכל מולחני ההסתכלות העצמית של הבורגנות האמריקאית, המנסה להפיג שיעמו-מה בכל דרך אפשרית, ובעזרת רביעיית שחקנים משעשעת מאוד, מתקבלת תוצאה שתהפוך כנראה להצלחה קופתית.

מי לציין את הסרטים הבולטים, לדעתו, מי בין אלה שהספיקו להקרין בפסטיבל. בחי-רתם נפלה לבסוף על סרט צרפתי בשם העת למות, ועל סרט שודי בשם סיפור אהבה, סרט ראשון של במאי בשם רוי אנדרסון, שסיים את בית-הספר לקולנוע לפני שנה בלבד, והמתאר את הקשרים ה-נרקמים בין נער בן 15 לנערה בת 13.